

SLOVENSKI NAROD.

Nahaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati na avstro-ogrsko deželo za vsa leta 25 K, za pol leta 13 K, za četrt leta 6 K 50 h, za eden mesec 2 K 80 h. Za Ljubljano s pošiljanjem na dom za vse leto 24 K, za pol leta 12 K, za četrt leta 6 K, za eden mesec 2 K. Kdor hodi sam poji, velja za celo leto 22 K, za pol leta 11 K, za četrt leta 5 K 50 h, za eden mesec 1 K 90 h. — Za tuje dežele toliko več, kolikor znaša poština. — Na naročbo brez istodobne vpošiljatve naročnine se ne osira. — Za ostanila plačuje se od peterostopne petiti-vrste po 12 h, če se ostanilo enkrat tiska, po 10 h, če se dvakrat, in po 8 h, če se trikrat ali večkrat tiska. — Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnštvo je na Kongresnem trgu št. 12. — Upravnštvo naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, ostanila t. j. administrativne stvari. — Vhod v uredništvo je na Vogove ulice št. 2, vhod v upravnštvo pa s Kongresnega trga št. 12.

„Slovenski Narod“ telefon št. 34.

Posamezne številke po 10 h.

„Narodna tiskarna“ telefon št. 85.

Naše sodne in druge razmere.

Iz Ljutomera, 13. julija.

I.

Po pravici pojasnjuje »Slovenski Narod« neznozne justične razmere na Štajerskem. Zdi se, kakor da bi kompetentne oblasti hotele zadušiti vsak pravni čut v slovenskem ljudstvu. Nastajajo res časi, kakor so bili takrat, ko je vsak grajski valpet in burič smel biti in opsovati slovenskega tlačana. Kakor da bi se nalašč provociralo, pošiljajo se v slovenske okraje najbolj zagrizeni, a najmanje izobraženi sodniki. Razmere v našem okraju že kriče.

Znani dr. Clemenzhizh, s katerim nas je osrečilo poprejšnje pravosodno ministrstvo, oziroma grof Gleispach še danes ne zna skoro nič slovenski. Zato pa se uraduje tudi z ljudmi, ki ne znajo besedice nemški le v nemškem jeziku. V tem jeziku se obravnava pri tem adjunkt vse, se vodijo preiskave in razglašajo razsodbe. Razne pritožbe rodile so le ta sad, da je postal gospod adjunkt tako konsekvanten, da niti besede več s slovensko pričo ali s slovenskim obtožencem v preiskavah zaradi hudodelstev ne zapiše. Na ta način so potem zapisniki z obtožencem nemški in nemška je tudi obtožnica. Pa tudi voditelj okrajnega sodišča ni bolji. V civilnih pravih, kjer občujejo stranke samo slovenski, pišejo se nemški zapisniki in celo zaslišavanja priči se napisavajo samo po nemški. Tako se torej spoštujejo pri našem sodišču naredbe pravosodnega ministrstva, ki imajo veljavo za naše pokrajine. Misli bi bilo, da bo doje nadzorovanja, katera se gode od okrožnih sodišč, imela kak vpliv, a gospod Greistorfer ve kakšnega moča ima poslati v Ljutomer na uradno nadzorovanje, da se tem našim vzor-sodnikom nič zgoditi ne more.

Nič bolje se nam ne godi s političnimi uradi. Pozornost nemške stranke je tako velika, da se brigajo za vsakega uradnega slugo, za vsakega pisarja. Vse mora biti enega mišljenja, vse po enem kopitu, vse nemško nacionalno. Kakšna je kvalifikacija, je postranska reč. Imeli smo dolgo vrsto let glavarja, ki po šest let ni reševal važnih vlog. Kadar je prišla uradna preiskava, morali so dotični akti marširati v kuhinjo. No, končno je bilo še namestnji preveč, a namestu da bi tega nezmožnega poslala v pokoj, osrečili so z njim savinjske Slovence; za te je vse dobro. V Ljutomer pa nam je poslal kot šefa moža, ki sam javno prizna, da je strankar, ki se udeležuje demonstrativno vseh volitev proti Sloven-cem in ki komandira tudi na volitve cel svoj urad. Za komisarja so nam dali rusinskega renegata, kateri ne zna slovenski, a je zaradi tega tem boljše surov s slovenskim ljudstvom. Pri ljudskem štetju je skoro vsakega gospodarja nadržal: »Kennen Sie deutsch«, in če je dotičnik to potrdil, ga je vpisal za Nemca. Iznebili smo se ga že dvakrat, a vedno se je zopet povrnil. On je zet bivšega župana Schwarza in poslednji je sedaj občinski odbornik in merodajen voditelj nemških prizadev v Ljutomeru. Kako prijetno je to, da ima za okrajnega komisarja svojega zeta. Kako lagoden je ta telefon med okrajnim glavarstvom in med vodstvom nemčurske klike. Kako ljubi slovensko ljudstvo, pokazal je ta mož koncem pretečenega leta. Slovenskega kmet-skega posestnika Bohinca je brez vzroka napadel in ga očitno imenoval »svinjoc«. Ko pa je dotični vložil tožbo zavoljo žaljenja časti, je moral ta nepristranski okr. komisar slovenskega kmet-skega fanta prositi za odpuščenje. Ob volitvah ni samo sam demonstrativno šel udeležiti se, ampak je skrbel, da je tudi njegova žena

demonstrativno volila, v takih urad-nikov se moramo ogibati.

Okrajno glavarstvo je svoj čas opravljalo tudi službo državno pravn-niškega funkcionarja. A vsled lenobe bivšega šefa so kompetentni uradi poiskali novega funkcionarja. To je bil mož, ki je nekaj kot igralec potujoče družbe, potem kot črevljar, iekal svoje izobrazbe. Končno je postal kot občinski tajnik Ljutomerski, zagrizen nemčurski agitator. In ta je postal zastopnik javne obtožbe. Od tistega časa se je udeležil skoro vsakega tržnega škandala. Zgodovina pripoveduje o nekkih orgijah v stari pivarni, pri katerih se je na čuden način delalo ekvilibristične vaje. Pri »Sängerfestu« se je sam pretepal in je celo »Domovina« to omenila. A mož je ostal državno-pravniški funk-cionar. Kako objektivno se isti izvršuje, se da misliti. Nekateri nemčur-ski razgrajči so na ta način dobili naravnost patent za škandale.

Če se pritožimo, se nam reče, da denunciramo, a to nič ne de; konec mora biti enkrat temu pašovanju nemčurskih zagrizencev v Ljutomeru. Skrbeli bomo polagoma za to.

Parlamentarni položaj.

Po precej hudih debatah je brambni odsek sprejel zakon, s katerim se do-voljuje normalno število vojaških no-vincev. S tem pa še ni pravzaprav ničesar dobljenega, ker ima tudi parla-mentna stranka, katere najradikalnejši člani so izjavili, da se puste rajši raz-sekati, kakor bi popustili od svojih na-rodnostnih zahtev glede armade.

Neodvisna stranka se s svojimi zahtevami glede ograde armade le na-vidno izpostavlja osamljena, v resnici pa je le predbojevnik v imenu in s tajnimi pooblastili vseh strank in vseh slojev, ne izvenšani niti višjih vladnih organov. Nihče ne mara nemškega po-veljnega jezika, nemško govorečih čas-

nikov, črno-rumenih znakov, cesarske pesmi itd. Kakor Kossuth in Barabas, tako si na tihoma želi Apponyi in Tisza, da bi vse to čimprej izginilo iz ogrske armade. To priznavajo očitno celo vladni organi.

Avstrijski Slovani pač nimamo po-voda, Madjare za narodne pridobitve v armadi zavidati ali jim količkaj zame-riti, da se zanje borijo z najostrejšim orožjem. Ako je dualizem v nevarnosti že zaradi odstranitve nemškega jezika in črno rumenih znakov iz ogrske ar-made, potem je itak bolje, da čimprej likvidira. Sicer pa tudi Slovani sploh ne vemo, čemu bi se ogrevali za dua-lizem. Naši slovanski bratje so itak že pri dualističnem razmerju izročeni v popolno milost in nemilost. Madjarov ter se jim slabše sploh ne more goditi kakor se jim že godi. Kar se pa tiče gospodarske strani, pa je že itak dovolj jasno dokazano, da nas Ogrska le izkorišča.

Ves boj, ki se organizuje dandanes na Ogrskem, meri pa le edino na raz-rušitev dualizma. Posl. Kossuth zbira vse ogrske poslance brez razlike strank k skupni konferenci za gospodarsko neodvisnost, dočim zbira Barabas svoje »vojščake« za boj proti enotnosti ar-made. Tu sta tedaj dve vprašanji, ki jih hočejo Madjari na vsak način do-biti, in ker večina v Avstriji tudi nima nič proti temu, bi se v normalnih raz-merah morala Madjarom posrečiti vroča želja.

Dasi tedaj občutimo na obeh stran-eh Litve enotnost le kot nekaj prisi-ljenega in mučnega, najde se vedno dovolj »patrijotov«, ki trdno verujejo, da je usoda Avstrije odvisna od dua-lizma z Ogrsko, kakor da bi tako pri-siljeno skrpna velesila imela res kaj moči in veljave na zunaj. Tu so po-sebno Nemci, katerim se zdi ohranitev nemškega poveljnega jezika v ogrskih polkih mnogo važnejša kakor obstoj avstrijskega parlamenta in ustave. Na ta način si iščejo Nemci nadomestila za izgubljeno nadvlado doma v Avstriji.

In proti takim tendencam ni čudno, da stoji očitno ali skrivno na braniku vsi ogrski ljudski zastopniki. Seveda gre prva v bitko neodvisna stranka pod vodstvom posl. Barabasa. V rezervi pa stoji pripravljene vse stranke. Bojni načrti so prav enostavni. Debata o programu ministrskega predsednika se bo še nadaljevala, dokler bo sploh še kaj govornikov na razpolago, oziroma dokler bo imel kdo kaj povedati. To bo trajalo še ves ta mesec. Potem pride na vrsto indeminetna predloga. Pri tej se bo nastopilo že z javno obstrukcijo ter se bo bojevalo, dokler bodo bojev-niki mogli zdržati, vsekakor dalj kot — Khuen Hedervary na krmilu.

Baron Benjamin Kallay.

Čudna usoda je hotela, da je skupni finančni minister in vrhovni upravitelj Bosne in Hercegovine pre-mnul ravno na 25. dan, odkar je priko-rakala avstro-ogrsko armada v te de-žele. Doživel je starost 64 let. Pokojniku se gotovo ne more odreči, da je storil v četrstoletju marsikaj za civilizacijo teh pozabljenih pokrajin na Balkanu; ravnotako pa je tudi gotovo, da je imel dovolj napak, ki so jih morali skušati Slovani v Bosni in Hercegovini. Saj je imel pridevek »satrap Bosne« ter se mu je očitno, da je njegovo edino kulturno delo streljanje golobov v top-licah Ilidže. Imel pa je prednost, katere najbrže njegov naslednik ne bo imel, da je znal slovanske jezike ter poznal koliko toliko razmere na Balkanu iz lastnega prepričanja. Dasi rojen Madjar, naučil se je ruščine, srbsčine, turščine in rumunščine, posebno v letih od 1869 do 1875, ko je bil generalni konzul v Belgradu. Spisal je tudi zgodovino Sr-bije in dolgo razpravo o ruski orijentni politiki. Po letu 1879 je bil prvi sek-cijski načelnik v zunanjem ministrstvu. Po Haymerlejevi smrti je vodil nekaj časa samostojno znanjo politiko. — Mnogo se ugiba že sedaj o njegovem nasledniku. Ako bi ne bil Khuen He-

LISTEK.

Čegava je Postojnska jama?

O svetovnoznani postojnski jami se je v zadnjem času mnogo pisalo. Največjo pozornost vzbudil je članek švedskega pisatelja Wickströma, ki je znamenitosti in krasoto jame opi-sal tako vznemeno in navdušeno, ka-kor dozdaj malokdo, ki pa je tudi grajal, kar je graje vredno. Grajal pa je sloviti ta pisatelj nedostatno, napačno upravo jame ter vzkliknil: »Kako je mogoče, da ta jama tako malo nese? Upravičenci s težavo zmagujejo davke; pred seboj v po-stojnski jami pa imajo zaklad, ki bi jim moral milijone nesti.« Vzroke tem nedostatom je Wickström bistrim pogledom takoj pogodil: Birokra-tična uprava je kriva. To upravo prenašajo Postojnčani z ne-kako fatalistično apatijo že deset-letja, akoravno je vse prepričano, da je nezdružba, bridka in krivična ta sužnost. Otrlesi se bi vsi radi te mōre, a nikdo ne ve kako. Manjka pač jasnih pojmov, jasne vednosti o zgodovini in o pravnem razmerju, v katerem se jama nahaja.

Umestno se mi tedaj zdi, da očrtam pravno zgodovino naše jame, seveda tako kratko, kakor zahteva to okvir podlistka. Povsem natančna, detajlirana slika zahtevala bi seveda celo knjigo. Omejiti se mi je zato le na poglavitne momente; a ti bodo — upam — zadostovali, da se pojmi razbistrijo.

Postojnska jama bila je do leta 1818. nezatvorjena in vstop vsako-mur prost. Leta 1818. pa je takratni okrožni blagajnik (Kreiskassier) vitez Löwengreif po svoji inicijativi dal pred jama napraviti vrata in določil za ogled jame vstopnino ter nabira-joči se fond hranjeval. Storil je to brez ingerence od strani države in občine, le iz lokalnega patrijotizma. Ko se je nekaj fonda nabralo, začela se je država zanimati za jama. Leta 1824. sestavila se je upravn komisija sestojeca iz okrožnega gla-varja, okrožnega komisarja, okrožnega inženirja, oskrbnika državne graščine postojnske, občinskega predstojnika, dnevnega blagajnika in aktuarja; delokrog te komisije določila je in-strukcija (štatut), katero je deželna vlada sestavila. Ko je tekom let jamski fond ogromno narasel, začeli so se oglašati lastninski pretendenti: državna domena postojnska, postojn-

ska občina in kranjski stanovi. Temu prepiru se je takrat storil konec z najvišjo odločbo (allerhöchste Ent-schlussung) od 27. aprila 1848, ki je kratkoma izrekla, da je postojnsko jama smatrati kot last državne domene postojnske in da se dohodki jame smejo le v svrhu jam-skih interesov porabiti. Izvor in opravičbo te odločbe iskati je v tem, da je takrat bil ves teren, v katerem se jama nahaja, v takozvani vrhovni lastnini (Obereigentum) državne do-mene; prebivalci Postojne in sosed-nih vasi pa so bili podložniki te do-mene in so imeli takomenovano vžitno lastnino (Nutzungseigentum) ter so v znak svoje podložnosti mo-rali plačevati razne pristojbine. V gospodarskem oziru bili so ti podaniki pravi lastniki dotičnega sveta, razloček med vrhovno in vžitno lastnino je bil le političnega pomena, izraz in znak podložništva in gospodstva. Te razmere pa so se korenito spremenile. Še tisto leto (1848) odpravilo se je s cesarskim patentom od 7. septembra, št. 1180 razmerje podložništva (Untertänig-keitsverhältnis) in odredilo razbro-menjenje vseh zemljišč ter izreklo, da ima odslej veljati vsa vžitna last-nina kot neomejena prosta last-

nina. S tem patentom je tedaj tudi prenehala takozvana vrhovna last državne domene postojnske in vsled tega iz veljave stopila gori navedena najvišja odločba od 27. aprila 1848, ki se je opirala na takratno vrhovno lastnino. Sicer pa ta najvišja odločba tudi v tem kratkem času do cesar-skega patenta od 7. septembra 1848 ni imela že sama na sebi nikakega meritornega pomena. Kajti postojn-ska jama ni samostojen objekt, am-pak je integrirajoč del zemljišča, v katerem se nahaja, namreč planine »gora«. Po najelementarnejših prav-nih načelih celega sveta pa to, kar je pod površjem, ne more biti v drugi lasti, kakor površje, in obsega last površja, kakor zračje nad njim tako vso substanco pod njim. Tega temeljnega principa ne more nobena »najvišja odločba« spremeniti. Naj-višja odločba od 27. aprila 1848 ni mogla tedaj nič drugega izreči, ka-kor kar je samo ob sebi umljivo bilo, namreč da je takrat postojnska jama kot bistvena sestavina planine »gora« bila v »vrhovni lasti« državne domene. To vrhovno last pa je, ka-kor povedano, odpravil cesarski pa-tent od 7. septembra 1848 in je pre-vstala le neomejena popolna last prebivalcev Postojne in sosednih

vasi. In ta odslej edina popolna last obsega, kakor vsaka last ne samo površje ampak vse, kar je nad in pod njim, tedaj tudi jama. Ta last pa je takrat bila skupna ter so nje deležni bili posestniki iz Postojne in iz vasi Veliki otok, Studeno, Stermca in Zagon. Zakon od 5. julija 1853, št. 130 državnega zakona od-redil je odpravo in razdelitev takih skupnih pravic. V smislu te postave je deželna komisija za odkup in re-gulacijo zemljiških bremen z razsod-bami od 12. maja 1864, št. 238, od 12. maja 1865, št. 740, od 30. no-vembra 1866, št. 2976 in od 25. sep-tembra 1868, št. 2635 vso planino takomenovano »gora« obsegajočo nad 2000 oral med upravičence raz-delila in so pri tem posestniki iz Postojne prešli v prosto, neomejeno in popolno last med drugim tudi laš tisti kompleks, ki se razprostira nad postojnsko jama. Ta kompleks tvori od tedaj zemljkunjižno vlogo št. 84 kat. obč. Postojna. Na tej vlogi vključena je lastninska pravica na ime »Marktgemeinde Adelsberg«, kar pa je — kakor v gori navedenih razsodbah izrečno rečeno — samo jezikovna abbreviatura za »Insassen des Marktes Adelsberg«.

(Konec prih.)

dervary prevzel ogrskega ministrstva, prišel bi sedaj gotovo na Kallayevovo mesto. Govori so tudi o bivšem ministrskem predsedniku Szellu, kar pa ni posebno verjetno, ker je ravno Szell bil najhujši protivnik okupacije Bosne in Hercegovine. O Kallayjevih slabih lastnostih še spregovorimo.

Politične vesti.

— O položaju je govoril v nedeljo v Žižkovu pri Pragi posl. Herold. Med drugim je rekel, da je dr. Körber sicer ostal, toda znano je, da je ostal le vsled tega, ker se ni nihče našel, ki bi bil hotel dalje vleči zavoženo notranjo politiko. Odstop dr. Rezeka pomeni za Körberjevo vladno hud udarec. Češki poslanci so se s tem prepričali, da se ne morejo ali ne smejo izpolniti pogoji, pod katerimi bi Čehi pripustili parlamentarno rešitev nagodbe. Takoj pri sestanku državnega zbora se bo pokazalo, da brez zadoščenja Čehom ni mogoča ne nagodba ne brambna predloga. Čehi bodo le za dragocena jamstva opustili boj z najostrejšimi sredstvi.

— Dr. Rezek pri cesarju. Včeraj je prišel dr. Rezek v Isl, da se poslovi v avdijenci pri cesarju. Na cesarjevo željo je poročal o narodnostnih razmerah na Češkem in o mnenju češkega naroda ter parlamentarnega zastopstva. Cesar se je kazal Rezeku ves čas zelo naklonjenega ter ga končno povabil k dvornemu obedu.

— Češko-nemške pravne konference se pripravljajo za mesec avgust, se začetkom septembra že zopet skliče državni zbor.

— Združena hrvaška opozicija je sklicala na dan 15. avgusta v vseh 80 volilnih okrajih ljudske shode, da zavzame stališče proti spremenjeni politični situaciji ter da izvoli odposlance za narodno skupščino, ki se skliče meseca septembra v Zagreb.

— Izgredi v Velikem Varadinu. Socialne demokrate je pred shodom posl. Barabasa razkačilo, ker so prišli rumunski delavci z narodno zastavo, ki je imela napis: Živel Franc Kossuth! Socialni demokratje so napadli Rumune, raztrgali zastavo, ter hudo pretepli zastavonošo. Pozneje so napadli liberalce, katere sta pripeljala bivši poslanec Örley in njegov zet Meško. Zadnjega so grozno pretepli ter mu polomili več kosti. Policaje so naskočili z opeko. Priti je moral bataljon vojakov. Razun je imenovanih so težko ranjeni štirje vojniki, dva policaja in dva demonstranta.

— Imendan srbskega kralja Petra se je obhajal v nedeljo z velikimi ljudskimi veselici. Ministrski predsednik Avakumović je čestital kralju v daljšem govoru ter rekel, da je narod prepričan, da se bo pod vladno kralja Petra utrdil monarhističen sistem. Kralj je izrekel upanje, da se bo združenim močem vseh posrečilo, napraviti Srbijo močno, zadovoljno in srečno.

— Ministrska kriza na Srbskem. Finančni minister Veljković je odstopil, ker se je budget vsled povišanja v armadi znatno prekoračil. Vsled tega je nastala ministrska kriza.

— Zarota srbskih častnikov. V neki srbski obmejni garniziji so zaprli nekega poročnika, ki je grozil polkovniku Mašinu. Pri hišni preiskavi so našli pisma, ki govorijo, da se je 12 srbskih častnikov zavezalo maščevati smrt kralja Aleksandra.

— Bolgarija retirira. Bolgarska vlada je na celi črti vstavila vojne priprave. To se je storilo ali na prigovarjanje velesil ali pa vsled tega, ker je turška vlada obljubila, da se ne bo dotaknila privilegija bolgarske cerkve in šole v Makedoniji.

Katoliški uzori.

(Dalje.)

Tudi koncil v Baslu ni mogel nikake reforme v cerkvi izvršiti. Največ svoje pozornosti je posvetil obnovitvi cerkvenega edinstva, a provzročil je samo nov razpor. Koncil je namreč sebi pripisoval večjo avtoriteto, kakor papežu, papež Evgen IV. pa se je zopet postavil nad koncil, tako da je koncil papeža Evgena odstavil in volil drugega papeža.

Na koncilih v Pisi, v Kostnici in v Baslu se za potrebne reforme

največ zaradi tega ni ničesar storilo, ker se je na njih bil boj med papeži in škofi Episkopalna politika je končno podlegla in zmagal je monarhično-papeški sistem. Ti koncili so pa tudi doprinesli dokaz, da so bile reforme, primerne duhu tedanjega časa, na podlagi vladajočega cerkvenega sistema, sploh nemogoče. Kar se je namreč sklenilo, je bilo malenkostno in brezpomembno. Naravno je, da se je vsled tega nasprotje med cerkvenim sistemom in med reformatoričnimi idejami vse bolj poostriilo, dokler ni zmagalo prepričanje, da je v rimski cerkvi sploh vsaka zdrava reforma nemogoča in da je samo zunaj rimske cerkve spas od duhovniškega tiranstva.

Kajti v prvi vrsti se je odpor obračal proti temu, da tvori samo duhovščina cerkev, verniki pa nimajo v cerkvi nobene pravice. Angleški Lollardi, nasledniki Wicliffovi, so zavrgli duhovniško gospodstvo in se pri tem sklicevali na sv. pismo, na Češkem pa je husitstvo učilo, da tvorijo duhovniki in verniki skupaj cerkev, duhovniki sami pa da nimajo nikake oblasti.

Sovražstvo proti duhovniškemu gospodstvu je prešinilo tudi malomeščane in kmete. V kmetijskih puntih so se kmetje sklicevali na apostolske običaje in zahtevali, da se vsa premoženja enakomerno razdeli. Najboljše sredstvo za razširjenje komunističnih nauk je bilo sv. pismo in kmetje so je tudi marljivo izrabljali in zahtevali so, naj se konfiscirajo duhovniška posestva, naj se odpravijo pristojbine in bera in naj se duhovnikom da stalna plača, naj se zapro vsi samostani, naj se odpravijo cerkvena sodišča, spoved itd. itd. Na koncilih so mislili na reforme v okviru cerkvenega sistema, narodi pa se niso držali tega sistema in zahtevali korenito premembo. Dosegli je sicer niso, ali ugledali so pot — reformaciji. (Dalje prih.)

Izlet ljubljanskega „Sokola“ v Cerklje.

Preko štirideset Sokolov je nastopilo na postajici Homec v red. Krasno jutro. Krog snežnobelih vrhov Kamniških in Savinskih planin vijejo se lahne meglice. Ves panorama Karavank in Juljskih alp s svojimi ostro začetnimi robovi pošilja ti svoje pozdrave. Na zahod pa ti jemlje vid rumeno ljubljansko polje, ki iznad njega veselo svojo pesem žvrgolijo škrlatni, a odgovarja jim skromna prepelica svoj ped ped ... V krasni tej sredini koraka kar preko polja in njiv ljubljanski „Sokol“, prsi se mu širijo, globoko diha v se sveži zrak, in zastavonoša še bolj na kviško poprime staro častljivo zastavo svojo in trobentači še veselejšje trobijo koračnice svoje ... Prva vas Moste nas sprejme v znamenju trobojnice. Ljudstvo vre iz hiš in koč, mamicem jemlje otročice v naročje, ter jim kažejo »slovenske soldate«, pa »živio« »nazdar« sem in tje. Pred starodavno Komendo radostno presrečanje. Deželni poslanec gosp. Andrej Mejač zbere krog sebe venec slovenskih deklet, može in župane svoje okolice — med njimi je vrli župan Svetlin, slavnoznani izza znane dr. Susteršičeve žilindra pravde proti tej slovenski korenini — ter z njimi hiti nasproti Sokolom. V zbranih besedah pozdravlja g. deželni poslanec Sokole, proslavlja idejo sokolsko borošo se za čast in slavo slovenske domovine. V iskreni besedi zahvali podstarosta br. dr. Ravnihar g. deželnega poslanca na prisrčnem vzprejemu. Dekleta pripno kite cvetja na prsi Sokolom, a gosp. deželni poslanec ter ljubeznjiva njegova gospa soproga jih že vabijo k bogato obloženim mizam ... Tako naglo poteka čas. Brat podstarosta pripija gostitelju dež. poslancu Mejaču. »Vzlic viharjem, ki danes razsajajo po slovenskih, posebno kranjskih krajinah, kjer si stojita nasproti brata dva v sovražstvu in srdi, ne smemo zabiti rodu svojega, ki umira in izdiha bolno svojo dušo. Temu bolniku pred vsem je namenjeno sokolsko delo in kjerkoli srečamo rodoljuba, ki je z nami enih misli in čutil, prožimo mu desnico svojo ter ga pritisnemo na srce kakor brata brat. Takega rodoljuba nam je predstavil danes g. deželni poslanec Mejač v svoji osebi. Prožimo mu torej desnico svojo in želja naj se uresniči, da na tem potu srečamo se vedno in mnogokrat ...« Še par slovenskih pesmi in že korakajo Sokoli proti svojemu cilju. V prijaznem Zalogu iznenadi Sokole napad iz zasede ... šopki so ter navdušeni pozdravi ... aranžerka tamošnja gospica učiteljica.

Hudo že pripeka izpod neba, ko nam Cerklje pošiljajo prve svoje prijazne pozdrave. Na visokih mlajih, postavljenih od narodnih cerkljanskih fantov, vihrajo slovenske trobojnice. Nasproti pa hiti cerkljanska požarna bramba. Nje načelnik nevstrašeni g. Barle v moških domačih besedah pozdravlja današnje ljube goste cerkljanske fare. Pred slavolokom — toda kaj pomenja to — napis na njem »dobro došli Sokoli« ves zamazan, skoro nečitljiv. Zgodilo se je bilo — hudodelstvo, kakršnega slovenska zgodovina menda še ne pozna. V Cerkljah je Sokola pričakal — sovražnik. Kak sovražnik, se vprašujete? Ali so morda koroški Nemci pridrli ta dan preko Grinotova v izključno slovensko občino? Ali je morda brzonogi irredentist vdril preko Trbiža? Nič od tega. Drugih sovražnikov vendar Sokol, slovensko društvo, narodni bojevniki proti narodnim sovragom imeti ne more. Pač ... nemila usoda iztaknila ga je v osebi cerkljanskih — kaplanov. Čim sta bila zaznala, da ljubljanski „Sokol“ namerava poleteti v Cerklje, pričela sta posebno eden izmed njiju, ki menda duje na ime Kos in ki imajo baje že dokaj temno preteklost za seboj — divjo gonjo zoper nameravani izlet. Hitela sta od hiše do hiše, ščuvala ljudi zoper Sokole, češ da prihajajo krivo vero — ipssissima verba — učiti, bog ne daj hoditi gledat telovadbo »pojdit rajši v gostilno« ... Tako, torej v gostilno, seve korajže se napit, da se požene slovensko društvo s kamenjem in poleni — in s tem se je tudi fakično pretlo včeraj — tja, od koder je bilo prišlo, saj za krivoverca ni družega sredstva ... Čudno, sicer tako rohnite zoper gostilne »te hudičeve hiše«, kjer ljudstvo pijančuje, kjer pijanost rodi druge grehe ... toda ta dan so bili v naprej že absolvirani in odpušteni vsi ti grehi, samo da Cerkljani ne storijo naglavnega greha zoper — sv. Kosa, gledat in poslušat hoditi Sokole, narodno stražo našo. Silovito hujkanje je imelo — pa tudi le za trenotek kakor hočemo videti — uspeh. Pomazan napis na slavoloku ter ulice cerkljanske prazne občinstva. Ta nečuvni zločin se je dogodil 12. julija anno domini 1903 proti slovenskim Sokolom s strani — hočemo li izreči besedo, ne da bi je omadeževali — Slovencev. Toda dovolj rekriminacij, dan je bil prelep kakor da bi hoteli spomin nanj le z najmanjšo senco še temniti!

Nasproti pa hiti cerkljanska požarna bramba. Nje načelnik nevstrašeni g. Barle v moških domačih besedah pozdravlja današnje ljube goste cerkljanske fare.

Pred slavolokom — toda kaj pomenja to — napis na njem »dobro došli Sokoli« ves zamazan, skoro nečitljiv. Zgodilo se je bilo — hudodelstvo, kakršnega slovenska zgodovina menda še ne pozna. V Cerkljah je Sokola pričakal — sovražnik. Kak sovražnik, se vprašujete? Ali so morda koroški Nemci pridrli ta dan preko Grinotova v izključno slovensko občino? Ali je morda brzonogi irredentist vdril preko Trbiža? Nič od tega. Drugih sovražnikov vendar Sokol, slovensko društvo, narodni bojevniki proti narodnim sovragom imeti ne more. Pač ... nemila usoda iztaknila ga je v osebi cerkljanskih — kaplanov. Čim sta bila zaznala, da ljubljanski „Sokol“ namerava poleteti v Cerklje, pričela sta posebno eden izmed njiju, ki menda duje na ime Kos in ki imajo baje že dokaj temno preteklost za seboj — divjo gonjo zoper nameravani izlet. Hitela sta od hiše do hiše, ščuvala ljudi zoper Sokole, češ da prihajajo krivo vero — ipssissima verba — učiti, bog ne daj hoditi gledat telovadbo »pojdit rajši v gostilno« ... Tako, torej v gostilno, seve korajže se napit, da se požene slovensko društvo s kamenjem in poleni — in s tem se je tudi fakično pretlo včeraj — tja, od koder je bilo prišlo, saj za krivoverca ni družega sredstva ... Čudno, sicer tako rohnite zoper gostilne »te hudičeve hiše«, kjer ljudstvo pijančuje, kjer pijanost rodi druge grehe ... toda ta dan so bili v naprej že absolvirani in odpušteni vsi ti grehi, samo da Cerkljani ne storijo naglavnega greha zoper — sv. Kosa, gledat in poslušat hoditi Sokole, narodno stražo našo. Silovito hujkanje je imelo — pa tudi le za trenotek kakor hočemo videti — uspeh. Pomazan napis na slavoloku ter ulice cerkljanske prazne občinstva. Ta nečuvni zločin se je dogodil 12. julija anno domini 1903 proti slovenskim Sokolom s strani — hočemo li izreči besedo, ne da bi je omadeževali — Slovencev. Toda dovolj rekriminacij, dan je bil prelep kakor da bi hoteli spomin nanj le z najmanjšo senco še temniti!

Pred slavolokom nas je pričakal cvet cerkljanskih deklet na čelu jim gospica Vavkenova, ki je po krasnem nagovoru br. podstarosti izročila velik šopek evetlic. Gosp. nadučitelj Kmet kakor domačin pozdravlja „Sokola“ takorekoč v imenu županije cerkljanske. Velečasten ta vzprejem zahvali podstarosta br. dr. Ravnihar, češ, da ga vzprejme kakor priznanje svetosti sokolskih idej, tako priznanje pa je znak, da je v srcih, ki nas tako sprejemajo, doma narodni ponos, narodna zavest. Pa še nekoga smo pozdravljali tam ob slavoloku. Z navdušenjem gledamo na moža v sokolski obleki, častni član je ljubljanskega „Sokola“, župan ljubljanske g. Ivan Hribar, ki nas kar naravnost odvede na krasno posestvo svoje, v gostoljubno svojo hišo, kjer nas vzprejemajo ljubeznjiva gospodinja gospa Milica Hribarjeva, sinah Berta dr. Hribarjeva ter gospici Senekovičevi. Postrezajo nam z izbornim zajutekom.

Ob skupnem obedu, ki ga je izborni pripravila gospa Vavkenova, je napitnica sledila napitnici. Radosten odmev je sosebno dobila napitnica podstarostova br. Ivanu Hribarju, nepozabnemu bivšemu starosti ljubljanskega „Sokola“. Hvaležnim srcem spominja Hribarjev h za sluz za ljubljanskega kakor za slovenskega „Sokola“ sploh. Župan Ivan Hribar v na pol šaljevem, na pol resnem govoru govori o vplivu sokolstva na človeka. Lepo, stvarno besedo spregovori br. Ivan Podlesnik — delu sokolskemu.

Tuda čuj, godba! Vse hiti gledat novih prišlecev. Vrli gorenjski „Sokole“ je, na čelu mu starosta brat Ciril Pirc; spremlja ga meščanska godba kranjska. Živahno postane vrvenje na Vavkenovem vrtu. Z gorenjskim „Sokolom“ naraste četa sokolska na preko 70 članov. Nakrat je vse polno občinstva skupaj, ne samo kranjskih meščanov, ampak še več — cerkljanskih občanov. In pridejo cerkljanski fantje pa dekleta cerkljanska. V posebnem nagovoru jim pripija podstarosta ljubljanskega „Sokola“ kakor kučegazda. Ponosno zrejo fantje, ko jim odkazejo mesta v svoji sredini, dekleta pa tudi mine strah, videvše, da ne grizemo.

Na stotine ljudstva še spremlja Sokole na telovadišče, Požarna bramba zagradi telovadni prostor, godba zaigra sokolsko koračnico in že prikorakajo čili telovadci prožnih korakov. V tem stopi podstarosta br. dr. Ravnihar na telovadno mizo ter

prične v poljudnih priprostitih besedah mnogobrojnemu narodu razkladati pomen sokolstva, pomen in namen njegovih idej. A da je ljudstvo umelo govornika, dokazovalo je vedno burneje pritrjevanje njegovim besedam. In ko vpraša govornik, je-li nauk ta, ki ga hočemo širiti med narodom slovenskim, podoben »krivi veri«, mu je odgovor stoteri »ne, nikakor ne!«

Živahna pohvala spremlja telovadbo gorenjskega ter ljubljanskega „Sokola“. Prvi nastopa z eno vrsto na drogu in bradli, ljubljanski s prvo vrsto na drogu in bradli, z drugo na bradli in konju na šir, z obema pa kaj efektivno na mizi. Telovadbo je tudi s strokovnega stališča pohvalno oceniti, posebno ako abstrahujemo od neznosne vročine ter neprikladnega prostora, kjer je solnce telovadcem sijalo naravnost v obraz. Sicer pa je „Sokol“ hvaležen gospej Vavkenovi za prepustitev travnika telovadcem, zakaj tudi v tem pogledu nam je hujkanje kaplanov odjedlo dva že najeta bivša prostora.

Le malo časa nam je preostalo še po telovadbi. Prišedši zopet na Vavkenov vrt nazdravlja podstarosta br. dr. Ravnihar bratskemu sosedu gorenjskemu „Sokolu“; takoj se oglasi k odgovoru starosta brat Ciril Pirc. V krepkih jedrnatih besedah govori za resnično delo v narodu slovenskem. Končno nazdravlja ljubljanskemu „Sokolu“ ter njega podstarosti. Br. Ivan Podlesnik pripiva telovadcem in današnjima njihovima voditeljima načelniku gorenjskega „Sokola“, br. Evgenu Sajovicu, ter podnačelniku ljubljanskega „Sokola“, br. Kandaretu.

Ura ločitve nas na vozovih odpelje v Kranj. Z godbo na čelu čvrsti in čili korakamo že v pozni uri ob 1/10 v mesto. Kratek odpočitek pri Majerju, potem pa v brzem koraku na kolodvor. Še enkrat stisnemo desnici si z gorenjskim „Sokolom“ in — lep, krasen dan ostane le še nepozaben nam v spominu! Res, cerkljanski izlet je eden najznamenitejših izletov ljubljanskega „Sokola“ in menda nas ne varajo oči in sluh, ako trdimo, da je tudi uspeh na — naši strani.

Zveza slovenskih pevskih društev.

Slavnim pevskim društvom, ki so doslej svoj pristop k »Zvezi slovenskih pevskih društev« prijavila osnovalnemu odboru v Ljubljani.

Podpisani osnovni odbor se usoja slavnemu društvu naznanjati, da se vrši ustanovna skupščina »Zveze slovenskih pevskih društev« v nedeljo, dne 19. julija 1903 v Ljubljani ob 1/10. uri dopoldne v dvorani »Glasbene Matice« (Vegove ulice šte. 5) II. nadstropje. Glavni namen skupščine je volitev upravnega odbora, da »Zveza« začne svoje delovanje. Ujudno prosimo, da v smislu pravil za nesljivo pošljete enega pooblaščenega zastopnika Vašega društva, ki bo na skupščini zastopal Vaše društvo in v njegovem imenu izražal nazore, želje in nasvete o delovanju »Zveze«. V to svrhu naj se slavno društvo prej na podlagi pravil posvetuje. Če jih hoče na skupščino več priti, so dobro došli; a ker je vsa stvar interna brez vsake slavnosti, zadošča poedinec, ki pa naj bo o pravih »Zvez« in o željah slavnega društva poučen. Društvo lahko zastopa vsak član slavnega društva in ni neobhodno potrebno, da bi prišel sam predsednik, pevovodja ali kak odbornik. Naznanjamo vam nadalje, da so doslej k »Zvezi« pristopila sledeča slovenska pevška društva, ki jih navajamo, kakor so se priglasila:

1. Pevsko in glasbeno društvo v Gorici.
2. Pevski zbor bratovščine sv. Cirila in Metoda pri sv. Jakobu v Trstu.
3. Slovensko delavsko pevsko društvo »Slavec« v Ljubljani.
4. Pevsko društvo »Kolo« v Trstu.
5. Bralno in pevsko društvo »Maribor« v Mariboru.
6. Pevski zbor »Narodne čitalnice« v Gorici.
7. Prvo slovensko pevsko društvo »Lira« v Kamniku.
8. Pevsko društvo »Ljubljana« v Ljubljani.
9. Pevsko društvo »Zvon« v Smartnem pri Litiji.
10. Pevski zbor »Narodne čitalnice« v Kranju.
11. Slovensko pevsko društvo v Trstu.
12. Pevski zbor »Glasbene Matice« v Ljubljani.
13. Dolenjsko pevsko društvo v Rudolfovem.

Dnevni red ustanovne skupščine: 1. Poročilo osnovnega odbora. 2. Posvetovanje o delovanju »Zveze slovenskih pevskih društev«. 3. Volitev upravnega odbora. 4. Raznoterosti.

V Ljubljani, 10. julija 1903. Z iskrenim slovenskim pevskim pozdravom osnovni odbor: Matej Hubad s. r., koncertni vodja »Glasbene Matice«. Profesor Anton

Štrifot s. r., t. & načelnik pevskega zbora »Glasbene Matice«. Ivan Draž s. r., t. č. predsednik »Slovenskega delavskega pevskega društva« »Slavec« v Ljubljani. A. Gutnik s. r., bivši predsednik pevskega društva »Ljubljana« v Ljubljani.

Dnevne vesti.

V Ljubljani, 14. julija.

— Osebnost. Mestni inženir g. Jaroslav Foerster je imenovan učiteljem IX. činovnega razreda na umetnoobratniški strokovni šoli v Ljubljani.

— Avstrija v strašni nevarnosti! Zakaj? Kako? Kdaj? Čujte in strmite! Včeraj je bil davratelj Levec poklicati k sebi odbornike za današnji učiteljski koncert ter jim z resnim obrazom rekel: da se danes zvečer koncert ne bo smel vršiti in da je učiteljskišnikom sodelovanje strogo prepovedano, ako se koncerta udeležijo ruski študenti in profesorji kot gostje! Ta prepoved, da je prišla od kranjske vlade! Velikansko — kaj? In vendar si ne moremo misliti večje smešnosti, kakor je ta prepoved! Koncert je bil sklenjen že pred meseci. Kaj morejo učiteljskišniki zato, če se ga udeležijo kot gostje tudi Rusi! Kateri avstrijski zakon prepoveduje, da se Rusi ne bi smeli udeleževati koncertov v Avstriji? In, ali so Rusi prišli v Ljubljano kot sovražniki? Ali so Rusi sploh sovražniki Avstrije? Ali so nasprotniki naše države zato, ker so jo l. 1848. rešili? Ne večjeje nesmisla si ne moremo misliti, ko je ta prepoved, ki zdaj itak nima pomena, ker so se danes dopoldne z brzovlakom že odpeljali vsi tisti Avstriji »nevarni« Rusi! Gospodje birokrati, zdaj boste lahko spali! Avstrija ni zaradi ruskih študentov nič več v nevarnosti!

— Ruski dijaki v Ljubljani. Pod vodstvom ravnatelja Petra in v spremstvu enega profesorja in zdravnika došlo je predsinočnim 40 ruskih dijakov iz Kijeva (med njimi 5 Poljakov) včeraj jim je priredil gosp. župan Hribar v Švicariji banket, pri katerem je bilo izrečenih več lepih napitnic v ruskem, češkem in poljskem jeziku. Popoldne so bili ruski dijaki gostje rodoljubne gospe Juvančičeve v Spodnji Šiški, zvečer pa jim je priredil ruski kružok v »Narodnem domu« čaj, na kateri se je zbralo mnogo narodnega občinstva. Danes so se ruski dijaki odpeljali domov. Izrazili so s presrčnimi besedami svoje navdušenje za naše mesto in svoje simpatije za naš narod, zatrjujejo, da so kar presenečeni po ljubeznivosti in gostoljubnosti, s katero so bili sprejeti.

— Nemški arogantnost. Tisti nemški pobliži, ki imajo v kazini svoje zavetišče, začeli so praznični čas nastopati s skrajno arogantnostjo. Kot pravi sinovi nemškega »Herrenvolka« so junaki samo tedaj, kadar jih gre deset nad enega Slovence. To se je pokazalo predsinočnim. 20 teh nemških junakov je napadlo dva Slovence, ko pa so videli, da prihaja napadencema pomoč, so bežali, kar se je dalo in se kakor ščurki poskrili po kazinskih luknjah. Tudi včeraj so na predzren način začeli izzivati — seveda ker so vedeli, da jih varuje policija. Prišli so na Mestni trg, rogoviliili s svojimi palicami, izzivali s plavicami in nadlegovali občinstvo s hajlanjem. Tudi so nadlegovali nekaj slovenskih dijakov. Končno je občinstvo minila potrpežljivost in zahtevalo je, naj izzivači odstranijo plavice. Najlepše pa je, da so se v to zadevo vmešali vojniki pešpolka št. 27, češ, da morajo pomagati svojim kameradam — med katerimi sta bila tudi Mahrov sin in oni železniški pisar Verhove — sin znane babice na Sv. Petra cesti, ki je provzročil napad pred kazino. Vojaki o nemške rogovileže ščuvali, naj nikar ne snamejo plavice. Res, lepih moravladat med tem nemškim vojaštvom, če se že navdušuje za

plavice, ki so znak vsenemškega mišljenja, kakor je marjetica znak italijanske iredente. — V tem ko je redar zapisoval imena udeležnikov, je prišel neki nadporočnik in je vojake spodbil domov. Policaj je to mirno dopustil, menda iz prevelikega respekta pred oficirsko uniformo, da bi moral vedeti, da se noben oficir na svetu nima vtikati v njegovo uradno poslovanje. Vojaki so odšli, ne da bi jih bil mogel redar zapisati. Pri tem pa ne ostane. Zahtevam, da se ti vojaki kaznujejo. Ne radi maščevanje, nego da se drugi kaj takega več ne primeri. Še tega nam treba, da bi nam nemški vojaki v Ljubljani kazali svojo nemško nestrpnost.

Kaj je z novim župnikom v Starem trgu? Iz Starega trga pri Ložu se nam piše: Pričakovali smo, a do danes zaman čakali! Seveda, novega gospoda župnika! Torej, bode li že enkrat konec temu neznosnemu čakanju ali ne? — Se li slavna c. kr. vlada kot — patron naše fare morda boji nastopiti napram škofu Bonaventuri? Tako velika fara, kakor je ravno naša in je sedaj že 1½ leto brez župnika. To vendar ne gre! Da, da, še vedno se šopiri gospod Peter Hauptman po našem župnišču, kot župni upravitelj in se čuti že čisto na gorkem. Slavna c. kr. vlada, kaj pomeni vendar tako dolgi termin? Ali nismo mogoče še zadosti dokazov doprinesli in pokazali, da ne simpatiziramo s kaplanom Petrom? Torej tak kaplanček, kakor je ravno on, tako zvita lisica, ki je zmešal našo nekdanjo tako uzorno faro — kakor ričet in fižol — in tak naj bi bil še naš višji farni duhovnik? Ne, to ne gre in se ne bode mirovalo poprej, dokler se ne bo kadilo za njim, ki je vse prej, nego duhovnik! Ako ne bode drugače, no — saj niso daleč Ríčanje. Čuje se tudi, da se gospod Peterček te dni zelo jezi in da je zelo nervozen postal, ker mu ta »mentani Slov. Narod« take preglednice dela! Da, take preglednice — da sta poslala on in gosposdična Zofija Vesel zopet dva zvesta pristaša v Ljubljano »fehtate za njega! Toda nič hudega, nič se ne bojte, gospod Peter, — vsaj piše »Slovenski Narod« le golo istino — in ni tak, kakor Vaš lažnjivi »Slovenec«, kateri nima drugega, kakor polna usta laži! »Molite za mé tretjerdnice in devičarce«, javkate proti istim in jim pravite — kako grdo da laže »Slovenski Narod« čez Vas in čez... ter da je vsega tega kriv le »gospod kaplan Jožek«!! Bodi Vam torej povedano na vsa usta, da ni imenovani kaplan prav nič v zvezi s temi dopisi ter mu ne morete prav ničesar predbacivati! Da bi bili Vi tako mirni, kakor je gospod »Jožek«, ali od Vas spodrinjeni kaplan »Janez«, koji je bil še celo telegrafsko pred kratkim prestavljen — prosili bi gotovo vsi za Vas. Toda na tak način Peter, upamo da ne bode dolgo več tu kaše pihali! Pravite tudi, da ni nobeden drugi kriv, kakor Vaš g. kolega Jože — ako konzum peša! Kako rafiniran načrt zopet! Kdor zna, pa zna! Sedaj ko ste se istega še »pravočasno« izognili, kaj ne, hočete pa na druge krivdo naloziti? Upamo pa, da se tudi pri nas uresniči stari pregovor »kdor drugim jamo koplje, sam v isto pade!« Ravno tako bode treščilo v Vaš »konzum« — pa kmalu. Da, mislili ste vse tukajšnje trgovce in gostilničarje uničiti, toda pravični Bog — ozrl se je tudi milostno na »narodnjake« ter pustil — pravičnim potom »konzum« hirati. Kaj ne, gospod Peter, da je tako? Človek obrača — Bog pa obrne! Ne bodite vendar tako nervozni, gospod »župni upravitelj«! Kdaj pa greste vendar zopet na lov? Kaj ne, kako dobro Vam stori sveži zrak v gozdu? Posebno seveda, ako se prenočuje s »kakšno lepo punčko« — kakor... pa vsaj dobro veste, kdo in kedaj — da je bilo, kaj ne?! Da, prav lepo življenje! Marsikdo Vas je že zavidal, prav res vsega v obilici, — povrhu tega pa še d....

»zum Zeitvertreib«! Temu bode pa tudi tukaj enkrat konec in tudi Vi — vsaj upamo tako, zapeti bode morali v slovo »adijo, pa zdrava ostani«...! — Ne Jože in ne Janez, ampak farani.

Odhodnico priredi ljubljansko učitelstvo jutri v sredo 15. t. m. svojima tovarišema gg. Ganglu in Vrablu »pri Čončku« (ne pri Alešu na Ježici, kakor je bilo prvotno določeno) Začetek ob 7. uri zvečer. K tej odhodnici so vabljeni vsi prijatelji in znanci zgoraj navedenih gospodov.

Slovenskim odvetniškim in notarskim uradnikom se z ozirom na mnoga vprašanja naznanja, da se bode vršil občni zbor II. skupine našega društva meseca vinotoka t. l. v Ljubljani, ob kateri priliki se priredi tudi plesni venček. Za odbor Josip Christof, odvetniški sollicitator.

Okro. učiteljska konferenca za kranjski okraj v Kranju se vrši dne 16. julija t. l. ob polu 10. uri dopoldne v telovadnici c. kr. višje gimnazije.

Šolska izvestja. Prva mestna petrazredna deška ljudska šola v Ljubljani, ki je imela pet vzporednic je štela koncem ravnokar sklenjenega leta 541 učencev. V Ljubljani jih je stanovalo 430, izven Ljubljane pa 111. Prav pridno je obiskovalo šolo 530 učencev, pridno pa 11. Za višji razred sposobnih je bilo 389, nesposobnih pa 111 učencev. Ukovino je plačalo celo 49, polovično pa 47 učencev. Za vstop v srednjo šolo se je oglasilo 86 učencev. Na zavodu je bilo razum voditelja 8 stalnih in 5 pomožnih učnih oseb.

Nesreča. V Dolenji vasi pri Selcih je tesarski pomočnik France Vrhunec padel raz ostrejša 7 metrov globoko in se pri tem na desni strani telesa tako poškodoval, da mu je vsa ta stran nerabna. Vzrok takim nesrečam so mojstri po deželi, ki premalo skrbje za varnost delavcev, kar je bilo ravno v tem slučaju.

Zanimiva sodna obravnava bo dne 22. t. m. v Mari boru. Obravnavalo se bode namreč o znanih sleparijah v konsumu v Marenbergu.

Skomine celjskih Nemcev. Ker se bližajo nove volitve v celjski okrajni zastop, vohajo Nemci okoli vseh voglov, kako bi se spravili v odbor katerega svojih. Dosedaj je volilo mesto Celje izmed 10 zastopnikov v skupini mest in trgov 6 zastopnikov, kar pač odgovarja razmerju prebivalstva in davčnih bremen, dočim ima trg St. Jurja dva, Zalec in Vojnik pa po enega zastopnika. In ta dva zastopnika slovenskega trga St. Jurja sta nemškemu Celjanom kaj na poti. Zaradi tega je v zadnji seji mestnega sveta predlagal znani olikani pljuvalec na slovenske dame, Italijan dr. Negri, naj se graško namestništvo in deželni odbor naprosita, da se odvzame St. Jurju en zastopnik ter se da Celjanom. Utemeljevanje je bilo seveda pristno »celjsko«, saj pa tega tudi treba ni, ker naproseni inštanca itak preradi Nemcem ustrezete. Sicer pa bodo Nemci še vedno v nedogledni celjavi za večino priokrajnem zastopu celjskem, ako se jim tudi posreči odjesti slovenskemu trgu enega zastopnika.

Izpred sodišča. Kazenske obravnave pri tukajšnjem dež. sodišču. 1. Na 12 dni strogega zapora in na 10 K denarne globe je bil obsojen Franc Golob, posestnikov sin v Volčjih njivah, ker se je, kakor sam priznava, hotel odtegniti vojaškemu naboru s tem, da jo je hotel popihati v Ameriko. Tudi je aretujočemu stražniku na južnem kolodvoru izpovedal napačno ime in mu je v to svrhu pokazal na tume ime se glaseči potni list. 2. Marija Šinkovec, bivša delavka v tobačnici tovarni v Ljubljani, je tekom svojega službovanja kot prodajalka v Elsenrjevi prodajalnici v večkratnih ugrabitvah, kakor sama izpoveduje, vzela svoji gosposlinji iz predala okoli 400 K. Obsojena je bila na 3 mesece težke ječe. 3. Matija Eppich, zidarski pomočnik in gimnazist, iz Srednje vasi pri Kočevji doma, je v noči od 29. na 30. rožnika t. l. razgrajal po Postojni, in ko ga je hotel tamonjši redar odvesti v zapor, ga je zgrabil obtoženec za bluzo, se vrgel na tla in z nogama bil okoli sebe. V občinskem zaporu se je izrazil proti orožniku z besedami: »Če ne bi bil zvezan, bi vas tako vrgel, da bi v zraku počili«. Izgovarja se, da je bil pijan, in da se vsega tega ne ve nič spominjati. Obsojen je bil na 6 mesecev težke ječe.

Vojaka in policaja obgrizel. Anton Žnidaršič, prepenjač na južnem kolodvoru, stanujoč na Zaloški cesti št. 13, je prišel včeraj zvečer v Kendovo gostilno na Teržaški cesti in napravil cehe 2 K, katerih ni hotel plačati. Nameraval je

pobegniti in skočiti čez vrtno ograjo, kar pa je preprečil žastniški sluga Filip Lorček, ki je Žnidaršiča prijel. Ta se je hotel Lorčku iztrgati iz rok in ga je ugriznil v desno roko tako močno, da mu jo je skoraj pregriznil. Nato so poklicali policijskega stražnika, ki je Žnidaršiča aretoval. Na magistratu se je Žnidaršič, ko so ga paljali v zapor, vrgel na tla in je enega stražnika sunil z nogo v trebuh, drugega pa je ugriznil v levo nogo, da mu je pregriznil hlače in ga ranil.

Mlad tat. Včeraj popoldne prinesel je 12letni deček Valentin Dovč k urarju Matevžu Rasbergerju na Sv. Petra cesti št. 42 uro v popravilo. V delavnici dejal je Dovč Rasbergerju, da je ježen in je prosil Rasbergerja kozarec vode. Med tem, ko je Rasberger šel iz delavnice po vodo, mu je Dovč ukradel srebrno uro in nato šel za Rasbergerjem v vežo vodo pit, nakar je pobegnil.

Roparski napad. Črko-stavec Josip Kolb, stanujoč na Turjaškem trgu št. 5, je bil v nedeljo ponoči, ko se je vračal s kamniških planin peš v Ljubljano, na cesti v Šmarci od treh neznanih moških napaden in na tla pobit. Napadalcu so mu vzeli 24 K in srebrno verižico. Kolb je na glavi poškodovan.

Napaden je bil v nedeljo ponoči na cesti na Glincah brivski pomočnik Franc Novak, stanujoč na Karlovski cesti št. 15. Napadel ga je hlapec Alojzij Andlovec, stanujoč na Tržaški cesti št. 23 in ga udaril z žilovko po glavi, da mu je prebil kožo in ga precej ranil.

Nogo zlomil. Ivan Postel, 51 let star, barvar pri Reichu na Poljanskem nasipu, je včeraj v delavnici padel po stopnicah in si zlomil desno nogo v stegnu. Prepeljali so ga v deželno bolnico.

Prijet dezertier. Orožniki so prijeli dezertierja Petra Mavrina, prostaka brambovskega pešpolka št. 4 iz Vimola v črnomeljškem okraju in ga danes zjutraj pripeljali v vojašnico nazaj.

V Ameriko se je odpeljalo danes ponoči z južnega kolodvora 86 Slovencev in 29 Hrvatov.

Izgubil je I. D., črkostavec v »Narodni tiskarni«, na sprehođu iz Valvazorjeve kavarne po Miklošičevi cesti, Sodnijskih ulicah, Kolodvorskih ulicah ter po Sv. Petra cesti do hiše št. 38, črn usnjen denarnik z zneskom nad 40 goldinarjev in starim novičem kot privesek. Pošteni najditelj naj blagovoli najdeni denar oddati v »Narodni tiskarni« proti postavni najdenini.

Najnovejše novice. Zapuščina kraljice Dage. Našli sta se dve vložni knjižici neke dunajske banke, kjer je vložila kraljica Dage takoj po svoji poroki na eno knjižico 120 000, na drugo pa 30 000 kron. Nadalje se je našel diadem iz brilantov, ki ga je poslal ruski car kraljici za poročno darilo, in ki je vreden 40 000 frankov. — Štirje turisti ponesrečili. Z »Walsertjoch« je padel L. Stocker ter se ubil. Z »Waxenstein« sta padla dijaka Braun in Wallach ter se ubila. V bavarskih gorah so našli truplo dijaka Teuschera. — Obesil se je v zaporu v Draždanih Grellman, ki je učenca Schauberta umoril, oropal ter ga vrgel v vodo. — Poštni voznik Miesney, ki je ušel s pošto 98 000 K, je bil obsojen le v štiriletno ječo, ker se je dobil ves poverljeni denar nazaj. — Velike poplave so bile v okolici Neisse. V Arnoldsforfu je voda preplavila ter odnesla mrtvece. V Wildbrunnu je odnesla voda vse hiše. V Ziegenhalsu se je podrl sedem hiš, v Langbrücku pa 22. — Človeška zver. V Gradcu so zaprli računskega poročnika Krebsa, ki je uganjal v svojem stanovanju nenravne zločine z mladimi deklicami. Dosedaj je znanih osem zlorabljenih deklic od 8—13 let starih. Njegova žrta je tudi 13letna Julijana Golob, ki se je zastrupila. — Poneverjenje. K posojilnici v Myslohovcih na Češkem je poneverjenih četrtilijona kron. — Škandal v rumunskem ministertvu. Zaradi sleparij pri državni loteriji je bila cela vrsta uradnikov v finančnem ministertvu in rumunskih bankirjev obsojenih v dve do petletno ječo. — Umrla je v svoji graščini blizu Celovca grofica Pötting, rojena Chorinsky, 82 let stara. — Italijan z dinamitom. Na železnici blizu St. Gallena v Švici so prijeli nekega italijanskega delavca, ki se je vozil brez listka. Pri tem je eksplodiral dinamit, ki ga je mnogo nosil v žepih. Delavec je hudo poškodovan.

Imenitni plesalec na vrvi, Klischnigg, se je nekoč predstavil gledališčnemu ravnatelju Carlu in ga naprosil, naj bi mu dovolil nastopiti. »Kako se zoveš?« ga je vprašal ravnatelj. — »Klischnigg«, je odgovoril umetnik. — »Odkod prihajate?« — »Iz Drurylanek.« — »Kaj igrate?« —

»Opice.« — »O ljubi moj, opic pa imamo na Dunaju zadosti, tega ne morem dovoliti.« — Ko je Klischnigg slišal, da ne sme nastopiti, vzdignil je hitro nogo in se podrgnil z njo za ušesom. »Vi lahko takoj nastopite«, zaklical mu je ravnatelj, ki je videl ta umeteljni čin; in ravno radi tega umetnika je bilo gledališče vsak večer polno.

Mož v zaboji. V Montechii di Crosara živi posestnik Pellizzari, slaboten in majhen možiček, ki ima pa toliko bolj energično ženo, katerega je noč in dan pretepal. Pred nekaj dnevi sta se zakonska zopet sprla. Ko se je boljše zakonska polovica naveličala vpiti, zgrabila je svojega soproga, ga zmašila v zaboj in ga zabila z močnimi žebli. Mož je pa začel v zaboji tako kričati, da so prihiteli sosede in ga oprostili. V sami srcaji je nato letel na deset kilometrov oddaljeno orožniško postajo in pustil svojo energično ženo še tisto noč aretirati.

Grozna ljubezenska drama je sedaj predmet vsakdanje govorice v Neapolju. Tu je živela neka deklica, imenom Nunciatina Priciulla, ki je daleč od okoli slovela vsled svoje izvanredne lepote. Vsak je mislil, da bo čakala na kakega kneza ali milijonarja, ali ona tega ni storila. Zaljubila se je v nekega postopača in se z njim poročila. Toda mlada zakonska sta se že po dveh mesecih naveličala drug drugega in se razšla. Oboževateljev je lepa Nunciatina imela tudi potem dovolj. Zadnji njen ljubimec je bil mlad ribič Salvatore Rava. Ker pa lepota tudi drugih ni odganjala, je ubogi ribič kar blaznel od same ljubosumnosti. Pred nekaj dnevi ji je ravno urejevala na balkonu soseda njene bujne črne lase, ko je prišel izvošček Puicillo mimo, s katerim je imela Nunciatina razmerje, ne da bi Salvatore Rava o tem kaj vedel. Ko je izvošček ugledal njene bujne lase, dal je v glasnih besedah duška svojemu občudovanju. To je pa slišal ubogi ljubosumni ribič in planil nad Puicilla. Slednji je potegnil nož in začel se je hud boj. Ribič je sunil izvoščeka v oko in ga skoro oslepel, kar je slednjega še bolj razjarilo. Začel je kakor besen mahati z nožem okoli sebe in je sunil Nunciatino, ki je planila med tem med oba ljubimca, da bi ju razdvojila, v srce, da se je takoj mrtva zgrudila na tla. Ribič je glasno zavpil, ko je to videl, in se sklonil k njej, a v tem hipu je sunil tudi njega izvošček z nožem, a se je zvrnil peleg svoje ljubice n izdihnil.

Književnost.

Die slovenische Stenographie von Stanko Miholič. V Berlinu izhajajoči »Archiv für Stenographie« je letos priobčil obširno razpravo o slovenski stenografiji, ki je sedaj izšla tudi v posebnem natisu. Ta razprava obsega jako natančno kritično zgodovino postanka in razvoja slovenske stenografije ter posamičnih stenografskih učnih knjig.

Razmere na Hrvaškem.

Iz Zlatara se nam piše 12. t. m. Tu je grozna! Minolo noč so demonstrantje v vasi Belec kraj Zlatara pri nekem Židu vdrli v prodajalno in vse razbili petroleje pa izpustili. Nekateri Madjaroni kakor Bauer, Kohn in drugi so na svojih hišah razobesili hrvaške zastave. — V petek so prišli vojaki in orožniki v okraj. Obiskali so okolico in prignali v zlatarske ječe vse polno ljudi, katerim hotejo s silo dokazati, da so demonstrantje, četudi je vse to dokazovanje brez uspeha.

Papeževa bolezen.

Opasni znaki.

Papeža premaguje nenaravni zaspavec ter je zelo slab in duševno zmeden. Zdravniki se samo prosil, naj ga puste spati. Srečo vidno peša in ledvice jedva funkcionirajo, tudi temperatura je zelo nizka, kar vse kaže, da katastrofa lahko hipoma nastopi.

Papežev nečak o papežu.

Grof Pecci je obiskal papeža ter izjavil, da je ozdravljenje popolnoma izključeno. Moči vidno pešajo in smrt je le vprašanje par dni.

Rusija za Rampollo.

Rusija pozna med vsemi kardinali le Rampollo, ki pozna poljsko vprašanje ter ga zna ločiti od cerkvenih vprašanj. Zaradi tega bo Rusija zastavila vse moči, da prodre pri papeževi volitvi kardinal Rampolla.

Zadnji buletin

poročila: »Pešanje moči se zdržuje. Dihanje nekoliko bolje ter znaša 36, temperatura 37, puls slab, 92. Papežovo stanje je še vedno resno, vendar nevarnost ni neposredna.«

Telefonska in brzojavna poročila.

Papež na smrtni postelji.

Rim 14. julija. Papež diha jako težko in je zelo nemiren. Noge mu vse bolj otekajo in moči ga zapuščajo. Največ časa je brez zavesti. Zdravniki pravijo, da je to zadnji stadij bolezni, da je to že agonija, vendar se še ne da reči, kdaj pride smrt.

Rim 14. julija. Ponoči so morali papežu trikrat injicirati kafro in kokain. Spal ni nič, bil pa večkrat brez zavesti. Nekajkrat je tudi govoril, a brez smisla, ker je duh že opešal. Ob 4. uri zjutraj je zahteval, da pride njegov netjak, grof Kamilo Pecci k njemu.

Rim 14. julija. Med kardinaloma Oreglio in Rampollo je zopet nastal knflikt. Oreglia je zahteval, da se mora dvorišče Sv. Damazija zapreti, Rampolla pa tega ni dopustil, češ, da komandira on v Vatikanu, dokler je papež še živ. Državni policiji je živahna delavnost kardinala Oreglia postala tako sumljiva, da ga dva detektiva neprestano nadzirata.

Rim 14. julija. Dr. Lapponi je izdal ob 11. uri 40 min. sledečo izjavo: »Stanje papežovo zelo resno, vendar ni posredne nevarnosti. Papež še lahko živi 2 do 3 dni. Kažejo se znaki krvnega pomanjkanja v možganih, vsled česar zapušča papeža spomin.« Po drugem zatrdilu je katastrofo pričakovati vsako uro.

Dunaj 14. julija. Tukajšna nunciatura je dobila sledečo brzojavko: Resen položaj obstoji neprestano.

Rim 14. julija ob 10. uri 35 minut dop. Zdravniki so izjavili, da se bliža konec in da umrje papež tekom prihodnjih ur.

Dunaj 14. julija. Zastran imenovanja Kallayevega naslednika je misliti, da se vname ljut zakulisni boj. Madjari zahtevajo, da mora skupni finančni minister biti zopet Madjar in da mora ostati uprava Bosne v njihovih rokah, da bi se nadalje odločevali madjarski interesi, med tem ko dvorni krogi žele, da dobi Bosna samostojnega upravitelja.

Zagreb 14. julija. Minolo noč sta se tu na dveh mestih primečila dinamitna atentata, kar je v mestu provzročilo nepopisno razburjenost. Ob 1/2 ponoči je pri hišnih vratih zagrebskega prošta, ki je tudi madjarski deželni poslanec, eksplodirala dinamitna patrona. Detonacija je bila tako strašna, da se je čula do drugega konca mesta. Proštova hiša je znatno poškodovana. Dinamit je raznesel hišna vrata in kosce daleč proč vrgel. Razbitih je bilo okrog sto šip. Spalnica 81letnega prošta je bila vsa posuta od zdrobljenih stekel. Celo na hiši, stoječi na nasprotni strani ceste, so bila okna razbita. Ali se je atentat zgodil iz osebnih ali iz političnih nagibov se pač še ne da reči. Vlada meni, da iz političnih nagibov, ker se je tričetrt ure pozneje zgodil drug dinamitni atentat, in sicer na poslopje uradnega lista »Narodne Novine«. Dinamitna patrona je bila vržena v klet, tik pod pisarno hrvaške hipotečne banke. Tudi tu je bila detonacija jako močna, a škoda je le neznatna. Seveda je danes v Zagrebu vse razburjeno.

Berolin 14. julija. »Tagblatt« je izvedel iz ruskega diplomatskega vira, da hoče Rusija podpirati kandidaturu kardinala Rampolle, ker je Rampolla v vseh konfliktih med rusko vlado in katoliškimi Poljaki stal na strani vlade in celo poljske škofo večkrat pustil na cedilu.

Slovenici in Slovenke! Ne zabite družbe sv. Cirila in Metoda!

Borzna poročila.

Ljubljanska

„Kreditna banka“ v Ljubljani.

Uradni kurzi dunaj. borze 14. julija 1903.

Kalobni papirji.	Dinar	Paço
42% majeva renta	100 55	100 75
42% srebrna renta	100 40	100 80
4% avstr. krona renta	100 70	100 90
4% zлата	121 25	121 45
4% ogrska krona	99 40	99 60
4% zлата	120 80	121 —
4% posojilo dežele Kranjske	99 75	—
4% posojilo mesta Sapljet	100 —	—
4% bos. herc. žel. pos. 1902	101 10	102 10
4% češka dež. banka k. o.	99 70	100 10
4% pešt. kom. k. o. z	99 60	100 —
4% zast. pis. gal. d. hip. b.	101 —	101 75
10% pr.	106 40	107 40
4% zast. pis. Innerst. hr.	101 —	102 —
4% ogr. centr.	100 50	101 —
4% deželne hranilnice	100 —	100 80
4% zast. pis. ogr. hip. b.	100 —	101 —
4% obl. ogr. lokalne železnice d. dr.	100 —	101 —
4% češke ind. banke	98 50	99 75
4% prior. Trst-Porečok. žel.	99 50	99 75
4% dolenskih železnic	308 —	310 —
4% juž. žel. kup. 1/1 1/2	100 50	101 50
4% av. pos. za žel. p. o.	—	—
Srečke.	—	—
Srečke od leta 1864	160 —	165 —
„ 1860/1	183 —	188 50
„ 1864	246 —	250 —
„ tizske	166 25	168 25
„ zemlj. kred. i. emisije	278 —	282 —
„ II.	270 —	274 —
„ ogrske hip. banke	257 —	261 —
„ srbske a frs. 100 —	86 75	88 75
„ turške	121 —	122 —
Basilika srečke	18 70	19 70
Kreditne	430 —	436 —
Inomoške	83 —	87 —
Krakovske	77 —	81 50
Ljubljanske	71 —	76 —
Avstr. rud. križa	54 50	55 50
Ogr.	26 75	27 75
Rudolfove	68 —	71 50
Salcburske	78 —	81 —
Dunajske kom.	448 —	452 —
Delnice.	—	—
Južne železnice	83 —	83 50
Državne železnice	668 —	669 —
Avstro-ogrsko bančno del.	1604 —	1614 —
Avstr. kreditne banke	662 75	663 75
Ogrske	733 —	734 —
Zivnostenske	251 —	252 —
Premogokop v Mostu (Brux)	650 —	655 —
Alpinski montan	371 50	372 50
Praške želez. ind. dr.	1645 —	1655 —
Rima-Murányi	465 —	466 —
Trboveljske prem. družbe	375 —	379 —
Avstr. orožne tovr. družbe	349 —	350 —
Češke sladkorne družbe	150 —	154 —
Valute.	—	—
C. kr. cekin	11 30	11 38
20 franki	19 05	19 06
20 marke	23 48	23 56
Sovereigns	23 92	24 —
117 32	117 52	—
Marke	95 25	95 45
Laški bankovci.	263 —	263 75
Rubli	—	—

Žitne cene v Budimpešti.

one 14. julija 1903.

Termin.

Št. nica	za oktober	za 50 kg	K	7 39
Rz	„ maj 1904	„ 50	„	7 48
Koruz	„ oktober	„ 50	„	6 18
„	„ julij	„ 50	„	6 30
„	„ avgust	„ 50	„	6 28
„	„ maj 1904	„ 50	„	5 01
Cvse	„ oktober	„ 50	„	5 28

Efektiv.

10—15 vinarjev ceneje.

Vezene bluze

apenzell-sko veze-nje! Pri-ležno! Od gld. 2 75 do okoli gld. 50.—. Pošilja se na dom poštine prosto in **ze ocarinjeno**. Ceniki s podobami obratno pošte. To-varna za svilu G. Henneberg, Zürich. 7 (40—3)

Meteorološko poročilo.

Višina nad morjem 506 2. Srednji zračni tlak 756 0 mm.

Juli	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura v C.	Vetro vi	Nebo
13.	9. zv.	732 1	17 4	sl. jvzhod	del. oblak.
14.	7. zv.	733 6	16 0	sl. jvzh.	megla
„	2. pop.	734 9	19 8	sl. szahod	oblačno

Srednja večerajšnja temperatura 19 8°, normale: 19 7°. Mokrina v 24 urah: 6 4 mm.

Tužnim srom naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem prežalostno vest, da je naša ljubljena blaga sestra, oziroma teta in svakinja, gospodična

Marija Drašler

cerkvena pevka pri sv. Jakobu

včeraj, dne 13. t. m., ob 1/2. uri popoldne po dolgi in mučni bolezni, prevlečena s svetimi zakramenti za umirajočo, v starosti 53 let, mirno v Gospodu zaspala.

Pogreb drage ranjce vrši se v sredo, dne 15. t. m., ob 6. uri popoldne iz hiše žalosti v Hrenovih ulicah št. 6 k sv. Krištofu.

Sv. maše posmrtnice brale se bodo v mestni župni cerkvi sv. Jakoba v Ljubljani. (1841)

V Ljubljani, 14. julija 1903.

Žalujoči ostali.

Brez posebnega obvestila.

Angeljnovi milo

Marzeljsko (belo) milo.

s znamko

(972—29)

Coxin

novo sredstvo za razvijanje fotografiranih plošč, filmov i. t. d.

brez temnice

pri dnevni ali umetni svetlobi (postavno zavarovano), se do-biva v vseh zadevnih trgo-vinah. (1776—2)

Coxin ni nikak barvani raz-vijalec.

Coxin ne potrebuje nikakih novih aparatov in se vedno lahko rabi.

Le za prekupce.

Družba za izvoz Coxina

Dunaj, VII/2, Breitengasse 9.

Izvežbana prodajalka

želi premeniti svojo službo v kako boljšo trgovino z mešanim blagom. — Vstopi lahko v 6 tednih ali pa tudi z novim letom.

Ponudbe prosi pod št. 106, poste restante, Ljubljana. (1818—2)

Samo 20, s pošto 25 vin.

Elegantno vezan

vožni red

pri (1681—9)

Ivanu Bonaču v Ljubljani.

Da zvečer sladko zaspim, zjutraj se vesel vzbudim, in življenja slast vžijem — le, če Cvekov brinove pijem.

sta najbolj koristni štedilni mili za hišno rabo!

Dobivate ju po špecerijskih prodajalnicah.

Tovarna mila

Pavel Seemann

Ljubljana.

Muhe so zopet sitne!

Edina, vsaki zahtevi zadostna pri-prava za uničenje teh škodljivcev je ameriški

„Tanglefoot“

En sam list jih vjame in obdrži do 2000. Dobi se v vseh trgovinah po 10 vinarjev list. (11—157)

Glavna zaloga za Kranjsko:

Edmund Kavčič

v Ljubljani.

V Latermanovem drevoredu!

Svetovnoznani

francoski cirkus

s poniji, psi in opicami

bo imel

od danes do nedelje 19. t. m.

zaradi udobnosti

vsak dan 3 predstave

in sicer prva ob pol 5., druga ob 6.

in tretja ob pol 8. uri.

Samo izvanredne in originalne predstave!!

Nad 100 živali!

K obilnemu obisku vabi najvljudnejše

ravnateljstvo.

(1840—1)

Za dobro podjetje

se išče (1835—1)

kompanjon.

Naslov pove upravništvo »Sl. N.«.

Nove suhe gobe

in vse

deželne pridelke

kupuje (1807—2)

Anton Kolenc v Celju.

Priporoča tudi slav. občinstvu svojo

bogato zalogo vsakovrstnega

špecerijskega blaga

na debelo in drobno.

Dve lovski psici

zajamčeno čiste »Dachbrackene« pasme, 3 1/2 meseca stari, proda po 10 kron „lovski klub“ v Dol. Logatci. (1839)

Sprejmeta se

dva dijaka

ali dve učenki

iz boljših rodbin blizu šol. Na raz-polago je glasovir. (1742—3)

Naslov pove upravništvo »Sl. N.«.

Dobro idoča

špecerijska prodajalnica

na Dunajski cesti št. 32

ali

Linhartove ulice št. 4

je takoj za oddati.

Pojasnila daje ravno tam posest-nica Terezija Medic, ali pa Franc Jonke, upravitelj te hiše, v Ljubljani, Truberjeve ulice 2. (1810—3)

4 pari čevljev

za samo 2 gld. 50 kr.

se pošljejo le zaradi nakupa velike množice za tako nizko ceno. 1 par moških in 1 par ženskih rujavih čevljev za vezati, z močno zbitimi podplati, najnovejše facone; dalje 1 par moških in 1 par ženskih modnih čevljev z ro-bom, elegantnih in lahkih; vsi 4 pari za samo 2 gld. 50 kr. Pri naro-čilu je treba le dolžino naznaniti. Po-šilja se proti poštenu povzetju.

Zaloga čevljev Ch. Jungwirth

Krakov 3. Poštni predal 29.

Zamena dovoljena; za neugajajoče se vrne denar.

(1834—1)

Razpis učiteljske službe.

Na I. mestni deški ljudski šoli je stalno popolniti s početkom šolskega leta 1903/4 mesto učitelja s sistemizovanimi prejemki.

Pravilno opremljene prošnje je predlagati uradnim potom

najkasneje do 6. avgusta t. l.

pri c. kr. mestnem šolskem svetu v Ljubljani.

Na nezadostno opremljene in zakasnele prošnje se ne bo oziralo.

C. kr. mestni šolski svet ljubljanski

dné 7. julija 1903.

Ces. kr. avstrijske državne železnice.

C. kr. ravnateljstvo drž. železnice v Beljaku.

Izved iz voznega reda.

veljaven od dne 1. maja 1903. leta.

Odhod iz Ljubljane juž. kol. Praga čez Trbiž. Ob 12. uri 24 m ponoči osebni vlak v Trbiž, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Inomost, Monakovo, Ljubno, čez Selzthal v Aussee, Solnograd, čez Klein-Reifling v Steyr, v Linc na Dunaj via Amstetten. — Ob 5 1/2 uri zj. osebni vlak v Trbiž od 1. julija do 15. septembra ob nedeljah in praznikih. — Ob 7. uri 5 m zjutraj osebni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno, Dunaj, čez Selzthal v Solnograd, Inomost, čez Klein-Reifling v Steyr, Linc, Budjevice, Plzen, Marijine vare, Heb, Francove vare, Prago, Lipsko, čez Amstetten na Dunaj. — Ob 11. uri 51 m dopolodne osebni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak Celovec, Ljubno, Selzthal, Dunaj. — Ob 1. uri 40 min. popoldne osebni vlak v Lesce-Bled, samo ob nedeljah in praznikih od 31. maja. — Ob 3. uri 56 m popoldne osebni vlak v Trbiž, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Monakovo, Ljubno, čez Selzthal v Solnograd, Lend-Gastein, Zell ob jezeru, Inomost, Bre-gene, Curih, Genevo, Pariz, čez Klein-Reifling v Steyr, Linc, Budejevice, Plzen, Marijine vare, Heb, Francove vare, Karlove vare, Prago (direktni voz I in II. razr.), Lipsko, na Dunaj čez Amstetten. — Ob 10. uri ponoči osebni vlak v Trbiž, Beljak, Franzensfeste, Inomost, Monakovo. (Direktni vozovi I in II. razreda). — Praga v Novo mesto in v Kočevje. Osebni vlaki: Ob 7. uri 17 m zjutraj v Novomestu, Straža, Toplice, Kočevje, ob 1. uri 5 m popoldne istotako, ob 7. uri 8 m zvečer v Novo mesto, Kočevje. Prihod v Ljubljani juž. kol. Praga iz Trbiža. Ob 3. uri 25 m zjutraj osebni vlak v Dunaja čez Amstetten, Mo-nakovo, Inomost (direktni vozovi I in II. razreda), Franzensfeste, Solnograd, Linc, Steyr, Ljubno, Celovec, Beljak. — Ob 7. uri 12 m zjutraj osebni vlak iz Trbiža. — Ob 11. uri 16 m dopolodne osebni vlak v Dunaja čez Amstetten, Prago (direktni vozovi I in II. razr.), Karlove vare, Heb, Marijine vare, Plzen, Budjevice, Solnograd, Linc, Steyr, Pariz, Genevo, Curih, Bregence, Inomost, Zell ob jezeru, Lend-Gastein, Ljubno, Celovec, St. Mohor, Pontabel. — Ob 4. uri 44 m popoldne osebni vlak v Dunaja, Ljubna, Selzthala, Beljaka, Celovca, Monakovega, Inomosta, Franzensfesta, Pontabla. — Ob 8. uri 51 m zvečer osebni vlak v Dunaja, Ljubna, Beljaka, Celovca, Pontabla čez Selzthal iz Inomosta, čez Klein-Reifling iz Steyr, Linc, Budjevice, Plzna, Marijinih varov, Heba, Francovih varov, Prago, Lipskega. — Ob 8. uri 38 m zvečer osebni vlak iz Lesce-Bled samo ob nedeljah in pra-znikih od 31. maja. — Ob 10. uri 43 m ponoči osebni vlak iz Trbiža od 1. julija do 15. septembra, ob nedeljah in praznikih. — Praga iz Novega mesta in Kočevja. Osebni vlaki: Ob 8. uri 44 m zj. iz Novega mesta in Kočevja, ob 2. uri 32 m popoldne iz Straže, Toplice, Novega mesta, Kočevja in ob 8. uri 35 m zvečer istotako. — Odhod iz Ljubljane drž. kol. v Kamnik. Mešani vlaki: Ob 7. uri 23 m zjutraj, ob 2. uri 5 m popoldne, ob 7. uri 10 m in ob 10. uri 45 m ponoči samo ob nedeljah in praznikih. — Prihod v Ljubljano drž. kol. iz Kamnika. Mešani vlaki: Ob 6. uri 49 m zjutraj, ob 11. uri 6 m dopolodne, ob 6. uri 10 m in ob 9. uri 55 m zvečer samo ob nedeljah in praznikih. (1719)

Univ. med.

DR. JOS. TIČAR

dosluženi sekundarij deželne bolnice

uljudno naznanja, da se je naselil za

okrožnega zdravnika

v Kranjski gori.

Kranjska gora, 14. julija 1903. (1836—1)

„LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA“

Akcijski kapital K 1.000.000.—

Kupuje in prodaja

vse vrste rent, zastavnih pisem, prioritet, ko-munalnih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz.

Promese izdaja k vsakemu žrebanju.

v Ljubljani, Špitalske ulice šte. 2.

Zamenjava in ekskomptuje izžrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapale kupone.

Vinkuluje in devinkuluje vojaške ženitninske kaveje.

Ekskompt in inkasno menie.

Daje predjume na vrednostne papirje. Zavaruje srečke proti kurzni izgubi.

Borzna poročila.

Podružnica v SPLJETU.

Denarne vloge sprejema v tekočem računu ali na višnje knjižice proti ugodnim obrestim. Vložen denar obrestuje od dne vloge do dne vzigla. (2976-93)

Promet s čeki in nakaznicami.